

JAROSLAVA ČERNÁ

ELEONORA Z LOBKOVIC

BOLEST A LÁSKA HŘÍŠNÉ ŠLECHTIČNY

edice

Copyright © Jaroslava Černá, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Jaroslava Černá, 2026
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-837-1

„Zde leží ubohá hříšnice Eleonora, modlete se za ni.“

– nápis vyrytý do kamene
na hrobě v kostele sv. Víta v Krumlově

Kapitola 1

Zámek Neustadt, začátek srpna roku 1701

„Jane, ať se ke mně dostaví moje dcera Eleonora!“ Kníže Ferdinand August z Lobkovic se probral ze zamyšlení, zvedl zamračený obličej ke svému hofmistrovi Janu Melichiorovi a přidal výmluvné gesto rukou, jímž dal najevo, že záležitost spěchá a navíc bude i velmi nepříjemná. Znal svoji dceru, dobře věděl, jak je svéhlavá a dokáže být vzpurná, jenže tentokrát si opravdu všechno promyslel a rozhodl se ze svého rozhodnutí neustoupit.

„Přál sis se mnou mluvit, otče?“ ozvala se ode dveří Ferdinandova nejstarší dcera z druhého manželství, udělala ještě pár kroků a zůstala stát.

„Posaď se, dcero,“ vybídl ji otec. „Náš rozhovor bude důležitý a chci, abys mi bedlivě naslouchala a v klidu si všechno promyslela,“ snažil se o smířlivý tón, protože si hned všiml, že Eleonora zbystřila, ale poslušně se posadila.

Ferdinand se na dceru pozorně zahleděl, dlouze si ji prohlížel, protože jemu samému nepřipadala nijak krásná ani půvabná, ale měl na paměti slova svého hofmistra a přítele Jana, který mu tvrdil, že Eleonora má v sobě něco živočišného, co muže přitahuje, co v sobě často nemají ani ty nejkrásnější šlechtické dcery. On jako otec nic takového nepozoroval, ale svému příteli neměl důvod nevěřit. Byl za jeho postřehy a rady rád, se vším se mu svěřoval, protože muži

v jeho postavení hodně přátel neměli. Mezi významnými rody odnepaměti vládly rozbroje a neshody, týkající se především velikosti majetku a splácení dluhů, ale na druhé straně museli šlechtici držet pospolu, protože si na svém postavení vyšší šlechty zakládali a nikoho podřazeného mezi sebe nepustili.

„Otče, co tě trápí?“ předklonila se Eleonora v křesle.

„Dcero,“ pohlédl Ferdinand na rozechvělou dívku. „Nedá se říct, že bych se trápil, ale to víš, musím myslet na to, že jsi ve věku, kdy se jiné šlechtické dívky vdávají, nebo jsou přinejmenším zasnoubené a sňatek je již dohodnutý. Je ti devatenáct let, nerad bych něco promeškal, proto se už delší dobu zajímám o vhodného ženicha, který by byl pro tebe tím nejlepším manželem, a hlavně nám byl rovný společenským postavením.“

„Ale, otče,“ zarazila se Eleonora, „já jsem s vdavkami ještě nepočítala, jsem ráda nezávislá a svobodná, vždyť i ty jsi souhlasil, že mohu studovat a věnovat se svým zálibám, než se najde vhodný ženich. Já se nechci ptát manžela, jestli mi dovolí střílet, lovit zvěř, a právě jsem začala cvičit k lovu sokola, kterého jsi mi věnoval. Toho všeho bych se měla vzdát a provdat se? To mi, otče, nemůžeš udělat!“ vzpouzela se Eleonora téměř plačky, zároveň se dusila těžko ovladatelným vztekem, protože vytušila, že kdyby otec už neměl své plány, o ženichovi by s ní nemluvil.

„Situace se změnila, dcero,“ namítl rozhodně Ferdinand. „Nečekaně se objevil mladík, který by pro tebe i pro náš rod byl velmi vhodným ženichem, a my té situace musíme využít, než si vyhlídne jinou šlechtickou dívku.“

„Kdo je to, otče?“ Eleonora potlačila vztek, přemohla ji zvědavost.

„Víš, kdo náš zámek včera navštívil?“ Ferdinand nechal dceru přemýšlet a zároveň natáhl ruku ke svému hofmistrovi. Ten okamžitě podal příteli připravené cigáro, aby se mu dobře hovořilo a lépe se soustředil.

Eleonora ale dlouho přemýšlet nepotřebovala. Se zaujetím sledovala obláčky kouře kolem otcovy hlavy poté, co mocně zabafal. Moc se jí to líbilo a rozhodla se, že i ona tabák vyzkouší.

„Vím, otče, kdo tě včera navštívil," pronesla lhostejně. „Tedy já jsem to nevěděla, ale moje společnice o šlechtici švitořily celé odpoledne, vyprávěly mi o tom neuvěřitelném skandálu, který mu způsobil syn Adam František. Společně jsme se nešťastnému otci vysmály, když si myslí, že zabrání synovi, aby miloval dívku svého srdce. Sám říkáš, že lásce se poručit nedá, a proto se tolerují milenky a souložnice v šlechtických rodinách, když se musí potomci oženit či provdat podle svého společenského postavení bez lásky, která se pak skrývá v utajení. Nezdárný syn knížete Schwarzenberga se prý bezhlavě zamiloval a zasnoubil se s nějakou bezvýznamnou kněžnou na své kavalírské cestě v Římě. Svatba je údajně navzdory celé rodině domluvená. S tím se ti nešťastný otec přišel včera vyplakat na rameno? Postěžovat si na neposlušného syna a svěřit se, s jakým skandálem se rodina musí vyrovnat?" vyptávala se trochu škodolibě Eleonora.

„Jenže, dcero, tvé společnice znají pouze drby, to nejdůležitější se k nim ještě nedostalo." Ferdinand zabafal z cigára, vypustil namodralé obláčky a zvažoval, jak jí konečně říct celou pravdu.

„Takže ten skandál není pravdivý?" Eleonora se na otce zvědavě zahleděla. „Tomu se mi nechce věřit, děvčata by si přece něco takového nevymyslela a Eliška to přinesla ze zámku svého otce," pronesla pochybovačně, protože její společnice byla dívka z vážené šlechtické rodiny.

„Ten skandál je pravdivý," nerad přiznával Ferdinand. „Ale dnes už je všechno jinak."

„Jak jinak? Copak taková synovská vzpoura se dá nějak napravit?" nevěřila Eleonora.

„Adam František Schwarzenberg, syn mého včerejšího hosta, si vůbec neuvědomil, jak velkou chybu udělal. Myslel si, že si sňatek prosadí," vysvětloval váhavě Ferdinand.

„Jestli byl zamilovaný, vůbec nepomyslel na rodinu a na skandál, který vyvolá, pouze toužil být se svojí láskou a co nejdříve se s ní oženit," pohodila rameny Eleonora. Čekala na otcovo vysvětlení, že je všechno jinak, ale vytušila, že se mu do toho nechce.

„Adamův otec se pochopitelně o synově neuváženém kroku vzápětí dozvěděl a zakročil. Jenže Adam se nechtěl své lásky vzdát, přestože mu otec vysvětlil, že sňatek nepřipadá v úvahu, protože jeho snoubenka Marie Karolína z Althannu mu není rovna společenským postavením."

„Byli už zasnoubeni?" divila se Eleonora. „To přece není jen tak, takový závazek není jednoduché zrušit."

„Není," souhlasil Ferdinand. „Kníže Schwarzenberg, když se to dozvěděl, ihned povolal syna z Říma domů a pomocí vlivných důvěrných přátel a přízně samotného císaře ho dokázal závazku a slibu manželství zbavit."

„Nebohá dívka," povzdechla Eleonora, „ubohý Adam. Taková ostuda, a navíc museli být oba nešťastní, že nemohou být spolu."

„To nemohou, to jednoduše nelze, takže císař prohlásil manželský slib za neplatný. Adam František dostal pokutu čtyřicet tisíc zlatých, z toho deset tisíc dostala rodina Althannů za své zhanobení."

„Takže nezdárný syn poslechl rozzlobeného otce, pokorně se vrátil domů a jeho milovaná dívka se musí smířit se zlatáky a ostudou, na kterou se stejně dlouho nezapomene?" rozesmála se Eleonora, zatímco Ferdinand se tvářil vážně. Vstal, zadýmal z cigára a přešel k oknu.

„Tím ale příběh nekončí," prudce se otočil od výhledu z okna. „Naopak, to nejdůležitější teprve přijde," zahleděl se odhodlaně na dceru a nadechl se. „Jak jistě víš, moje čtvrtá manželka, se kterou jsem se oženil před třemi lety, je

dcera knížete Schwarzenberga a mladší sestra Adama Františka. Jsme tedy spřízněni, jsme jedna rodina a včera jsme se dohodli, že musíme naše rodinné svazky ještě více upevnit, a to dalším sňatkem."

„Sňatkem koho s kým?" nechápala k nelibosti otce Eleonora, ale vzápětí ztuhla, nevěřícně vykulila oči a prudce se postavila. „Nemáš na mysli, že bych se já měla provdat za někoho ze Schwarzenbergů?" vykřikla.

„Myslel jsem, že sama pochopíš, o kom je řeč, ten mladík na ženění je Adam František, tvůj budoucí manžel," vysoukal Ferdinand ze sebe konečně celou pravdu a s obavami sledoval zaskočenou dceru.

„Otče, to nemyslíš vážně! Celou dobu se bavíme o tom, jak je Adam zamilovaný, že způsobil skandál, který musel řešit samotný císař, a nakonec mi oznámíš, že se za něho mám provdat já?" Eleonora bezradně rozhodila ruce. „Jak jen jsi mohl?! Jak se mám provdat za muže, kterého znám pouze letmo, a navíc miluje někoho jiného? Nevadí ti, že s ním nemohu být šťastná? Ani on se mnou nikdy šťastný nebude, protože miluje jinou a já bych byla pouhou náhražkou za jeho lásku, kterou mu vnutili. Vždyť takové manželství by bylo neštěstím pro nás oba! A víc než to, bude mě nenávidět!" Eleonoře vyhrkly slzy. „A kde je láska, otče? Kde je ženich, za kterého bych se provdala z lásky, který by mě miloval, toužil se mnou ulehnout do lože a já bych mu porodila syna?" vykřikovala a hleděla na otce zamlženým pohledem. Ten byl rád, že dokázal dceři vysvětlit svůj záměr. Teď už jen vyčkával, až ze sebe dostane všechnu hořkost, protože ani v nejmenším nehodlal ze svých plánů ustoupit.

„Láska? Milá Eleonoro, takovou rozmařilost si rodiny v našem postavení nemohou dovolit. Poznáte se, zvyknete si na sebe a možná se časem budete i milovat," domlouval dceři mírně, a když se vysíleně zase posadila, i on si udělal pohodlí za svým stolem, rozvalil se v křesle a zabafal

z cigára. Věděl, že Eleonora nebude souhlasit hned, ale také nemínil ustoupit a věřil, že ji nakonec přesvědčí.

„Podívej se, drahá dcero, my pomůžeme tvým sňatkem zahladit stopy po skandálu a ty se provdáš do jednoho z nejmocnějších, nejvýznamnějších a nejbohatších šlechtických rodů v Českých zemích. To je přece dobrý začátek tvého života. Navíc získáme nové vlivné přátele, budeš mít možnost setkat se s císařem, pobývat na císařském dvoře. Přemýšlej o tom, co jsem řekl, a zítra si o všem znova promluvíme. Jsi chytrá dívka a já věřím, že přijdeš na to, co je pro tebe i pro náš rod dobré a hlavně výhodné. Tvé postavení ve společnosti se změní a ty se staneš kněžnou ze Schwarzenbergu, což ti budou všechny vdavekchtivé dívky závidět, jelikož toho mohou dosáhnout opravdu pouze vyvolené. Rozhodni se správně, protože podobná příležitost už se nemusí opakovat."

„Mohu odejít, otče?" vzpamatovala se Eleonora a s námahou se zvedla na nohy. Otcovy argumenty jí zamotaly hlavu, protože ona se na nastalou situaci nedokázala dívat jako on, jen uvažovat o jeho rozhodnutí pro ni bylo velmi těžké.

„Jdi, dcero, a přemýšlej," pokynul jí otec a zvedl se z křesla. Přešel k oknu a zadíval se ven a přitom netušil, že tím poskytl dceři příležitost, aby natáhla ruku k hofmistrovi a skryla ve výstřihu jedno z cigár, které jí muž s úsměvem nenápadně podal.

„Elo, co se stalo, že s tebou potřeboval mluvit otec?" oslovila Eleonoru oblíbenou přezdívkou společnice Eliška, protože ji zarazil nevyzpytatelný výraz na dívčině tváři, a navíc důvěrné hovory dcery s otcem byly velmi nezvyklé. Ferdinand se nezajímal o život svých dcer, pouze vždy zajistil, aby jim nic nechybělo, a tím byla jeho otcovská péče splněna.

„Stalo se něco? Jsi bledá, vyjevená, snad nějaké neštěstí v rodině?" vyzvídala druhá společnice Johana, která si také všimla zvláštního rozpoložení své paní.

„Děvčata," vydechla Eleonora, „včera jste si obě dělaly legraci z hosta mého otce, knížete Schwarzenberga a jeho nezdárného syna, který svým skandálem přivedl do ostudy rodinu, a dnes se můžete hlasitě zasmát mně." Eleonora se prudce posadila a rozhodila ruce.

„Elo, tys přece neprovedla nic, co by mohlo rozzlobit tvého otce," znejistěla Eliška. „Nebo o něčem nevíme?"

„Nevíte, děvčata," povzdechla si Eleonora. „Otec se teprve začne zlobit, až mu zítra sdělím, že se neprovdám za mladíka, kterého mi společně s včerejším hostem vybrali." Eleonora zvedla pohled, střídavě hleděla na Elišku a na Johanu. „Vy tomu neuvěříte!" vyjelo z ní podrážděně. „Otec Adama Františka nechal s pomocí císaře zrušit slib manželství svého syna a s mým otcem se dohodli, že se mladík ožení se mnou, protože jen tak se zahladí stopy po skandálu," vysypala ze sebe jedním dechem.

„Chtějí tě provdat za mladého šlechtice, který miluje jinou ženu, slíbil jí manželství a uvrhl její i svou rodinu do ostudy?" žasla Eliška, zatímco Johana tiše seděla, na čele hlubokou vrásku, a nepromluvila, i když se na ni Eleonora tázavě zadívala.

„Proto si mě otec zavolal," přikývla Eleonora, „aby mi sdělil, že včera domluvili můj budoucí život," ztišila hlas a přemáhala pláč.

„A ty jsi souhlasila?" nevěřila Eliška.

„Dal mi čas do zítřka, ať si všechno promyslím," vysvětlovala tiše Eleonora, „jenže já si nemám co promýšlet. Adama Františka neznám a netuším, jestli on si mě z našeho letmého setkání pamatuje, jestli vůbec ví, jak vypadám. Pokud je na tom stejně jako já a ke sňatku ho donutí, bude mě nenávidět. Vždyť se stanu pouhou náhradnicí za ženu, do které se zamiloval! Jaký by to byl život?" Teprve teď dívce vyhrkly slzy.

„Plakat nepomůže, moje milá," konečně promluvila Johana. „Vaši otcové situaci v rodinách vidí jinak. Zkus se na celou věc podívat jejich očima. Spojení dvou šlechtických

rodů, Lobkoviců a Schwarzenbergů, je významná společenská událost a váš sňatek by opravdu zabránil dalším spekulacím. Ať si každý myslí, co chce, ale když se přivdáš do tak významného a bohatého šlechtického rodu, všechny vdavekchtivé slečny budou pukat závistí, protože ony na tvém místě by neváhaly ani na okamžik. Vaši otcové nejsou hloupí a dobře vědí, co dělají. Spojení vašich rodů bude ku prospěchu nejen jim, ale hlavně tobě.

Otevřou se ti mnohé dveře, budeš se pohybovat v té nejvyšší společnosti, přátelit se s císařovnou, pohybovat se na císařském dvoře. To je spousta výhod. A možná v sobě s Adamem časem najdete zalíbení a budete spolu šťastní. Já na tvém místě, a myslím, že i spousta jiných dívek, bych neváhala ani chvíli. A až Schwarzenbergům porodíš syna, celá rodina ti bude vděčná, vždyť na mužského potomka čekají už roky. Eleonoro, přemýšlej," zdůraznila Johana. „Osud ti otevřel nečekanou cestu, vydej se po ní, kdo ví, jestli tě na ní nečeká nekonečné štěstí? A nezapomeň, že je ti skoro dvacet let, nejvyšší čas na vdavky. Nešlapej si po štěstí a jdi do toho s představou, že všechno bude jen dobré a krásné," vydechla Johana a nadšeně hleděla na svoji velitelku, jak se na její pohled na celou věc tváří.

Kapitola 2

„Osud mi otevřel nečekanou cestu?“ zašeptala Eleonora do ticha své komnaty, když posléze osaměla a konečně mohla v klidu přemýšlet. Nejen o tom, co jí poradila Johana, ale ona sama měla hlavu plnou vtíravých myšlenek a pořád se musela vracet k jedné, která ji neodbytně strašila v hlavě.

Kdyby Adam František neměl za sebou ten ostudný skandál, souhlasila bych se sňatkem?

Rázovala komnatou ode zdi ke zdi a na svoji otázku měla jasnou odpověď. Samozřejmě, že bych se ráda provdala do rodu Schwarzenbergů, taková příležitost zvýšit své společenské postavení se přece nedá odmítnout. Navíc starý kníže, Adamův otec, už má svá léta a syn se po jeho odchodu stane vládnoucím knížetem rodu. To jsou přece lákavé vyhlídky, stala bych se vlivnou kněžnou.

Eleonora se sklonila k toaletnímu stolku a vzala do prstů cigáro. Usmála se. Je čas o všem popřemýšlet s chutí tabáku a nechat myšlenky plynout.

Po chvíli vyfoukla první obláčky namodralého dýmu a posadila se do křesla. Cigára už jí zachutnala, a přestože ze začátku se jí několikrát udělalo nevolno, teď si každé zabafání náležitě vychutnávala. Musela si přiznat, že ji kouření uklidňuje a pomáhá soustředit se.

„Ale co láska?“ vyslovila nahlas a zahleděla se na převalující se obláček kouře. Bude mě Adam milovat? Chce mě

vůbec pojmout za manželku, nebo jen pokorně poslechne otce a je mu jedno, jakou nevěstu mu rodina vybrala?

Že se umí bezhlavě zamilovat, to už rodině dokázal, takže to jistě není žádný bezcitný mladík, ale muž plný vášně. Tak snad by se dokázal zamilovat i do mě, nebo mě alespoň snesl natolik, abych se mu neprotivila a rád by mě navštěvoval v ložnici. To musím zjistit, umínila si Eleonora a vyfoukla oblak kouře. Ještě chvíli tiše seděla, přemýšlela a snažila se představit si svou budoucnost v těch nejrůžovějších barvách. Když dokouřila cigáro, věděla s jistotou, co zítra otci odpoví.

Druhý den

„Už jsi byla u otce?“ zajímalo Elišku hned po ránu. „A víš, co mu odpovíš?“ vyzvídala.

„Zatím ne, asi má obavy pro mě poslat, aby se se mnou nepohádal,“ usmála se Eleonora a sledovala v zrcadle, jak jí Johana upravuje účes.

„Ty už ses rozhodla, je to tak?“ zahleděla se Johana do zrcadla na její spokojený výraz. „Myslela jsem, že budeš po ránu nevyspalá a uplakaná a ty jsi zatím úplně klidná.“

Všechny tři otočily hlavu ke dveřím, protože nikdo jiný se tak naléhavým klepáním nemohl domáhat vstupu do komnaty než posel se vzkazem od netrpělivého otce.

„Přeji ti krásné ráno a klidný den, otče,“ začala Eleonora smířlivě, když jí otec pokynul, aby se posadila.

„Přemýšlelas? Jak ses rozhodla?“ spustil Ferdinand přímými otázkami, protože z dceřina obličeje nedokázal vyčíst vůbec nic.

„Ano, otče, rozhodla jsem se, že tě poslechnu, pokud si přeješ, abych se za Adama Františka provdala. A je-li to přání i jeho otce, pak se sňatkem souhlasím, ale mám jednu podmínku."

„Ty si kladeš podmínky?" zamračil se Ferdinand.

„Je to spíše prosba, otče. Ráda bych svého nastávajícího manžela více poznala, a proto bych se s ním ráda setkala při vhodné příležitosti. Navrhuji uspořádat podzimní hony na vysokou zvěř nebo i na lišku. Lov je, jak víš, moje vášeň, vždyť jsi mě tak vychoval, a také dobrá příležitost k setkání a sblížení s mým nastávajícím."

Ferdinandovi překvapením vylétlo obočí nahoru, vzápětí se usmál a promnul si dlaně.

„Jsi velmi chytrá dívka, jsem tvým rozhodnutím nadšený. Věděl jsem, že tě nakonec přesvědčím, ale očekával jsem, že tvůj vzdor bude trvat déle, než zjistíš, že tě vlastně nic lepšího potkat nemohlo. Netušíš, moje milá, jak se mi ulevilo, a můžeš mi věřit, že uspořádáme tolik podzimních honů, kolik si jen budeš přát. Musím se ti přiznat, že já sám jsem o podobných kratochvílích přemýšlel. Jak by mohl být podzim bez lovu na vysokou? Takže ti rád vyhovím a tvé přání je předem splněno."

„Pokud tedy v sobě s Adamem najdeme zalíbení, nebo alespoň náklonnost, pak se za něho provdám," přikývla Eleonora. „Vím, co pro tebe znamená spojení dvou tak významných rodů."

„Bude to krásný nový život i pro tebe, moje milá," rozplýval se Ferdinand nadšením. „Já už o sňatku nepochybuji, jen prosím počítej s tím, že všechno musí proběhnout velmi rychle."

„Co tím myslíš?" zarazila se Eleonora.

„Otec Adama trvá na svatbě co nejdříve, pokud možno ještě v letošním roce, aby synovi zabránil v nějakém nečekaném výstřelku. Ale ujistil mě, že Adam po té ostudě se vším souhlasí a ve všem ho poslechne, prý dostal rozum a udělá, co jako správný šlechtický syn udělat musí. Po pravdě, měla

bys vědět, že manželský slib Adama byl císařem Leopoldem prohlášen za neplatný teprve minulý měsíc. Spoléhám na tvoji moudrost, dcero, a věřím, že mladíka okouzlíš natolik, že na bývalou lásku brzy zapomene."

„Snad se mi to podaří, otče," doufala Eleonora. „Pokud vím, Adam jako správný šlechtický syn také miluje lov, to by tedy byla cesta ke sblížení pomocí společného zájmu."

„Vždyť ty jsi, dcero, v sedle jako doma, při střelbě nikdy nemineš a naše honitby jsou plné zvěře, takže ani Adam nemůže minout. Ještě dnes stanovím data alespoň tří honů a rozešlu pozvánky důležitým lidem. Setkání bude trvat vždy několik dnů. První den bude hostina, druhý den lov a třetí den uspořádáme velkolepý bál s hudbou a tancem, co říkáš?" plánoval Ferdinand nadšeně a spokojeně si mnul ruce.

„Otče, máš vskutku velkolepé plány," usmívala se Eleonora. „V dalších dnech se můžeme vydat třeba na lišku, snad se Adam s otcem zdrží, i když se ostatní hosté rozjedou na svá sídla," dodala ještě a zvedla se z křesla. „Mohu odejít, otče?" zeptala se, protože jí najednou došlo, že musí naplánovat nejen lov a dát vyčistit a připravit zbraně, ale též si přichystat šaty, aby zaujala svého nastávajícího nejen v sedle a při střelbě, ale také při tanci a společenské zábavě.

„Jistě, dcero," souhlasil Ferdinand a vůbec ho nenapadlo, na co dívka myslí a že už si v duchu vybírá nejlepší šaty na lovecký bál.

„Děvčata, potřebuji vaši pomoc," zatleskala Eleonora po příchodu do komnaty, aby si vyžádala pozornost celého fraucimoru. „Blíží se čas podzimních honů, loveckých bálů a já potřebuji nové šaty do sedla, ale také na společenské události. Pomůžete mi vybrat z šatníku to nejlepší, také šperky, vymyslíte účesy, protože potřebuji být okouzlující."

„My víme, paní," ozvala se jedna z dívek se smíchem. „Musíte udělat dojem na svého nastávajícího a my vám rády pomůžeme."

„Tady se nic neutají," durdila se naoko Eleonora. „Pokud máte nějaké otázky, jen se ptejte, nebudu vám nic tajit, ať si špitáte o tom, co je pravda, a nedomýšlíte si hlouposti." Posadila se do lenošky a všem svým společnicím stručně vysvětlila, co ji na podzim čeká.

„Elo, navrhuji, aby sis pořídila nové šaty na všechny události, které jsou pro tvou budoucnost velmi důležité," ujala se slova Johana. „Potřebuješ zářit, okouzlit svého budoucího manžela tak, aby na všechny ostatní dívky zapomněl a měl oči jen pro tebe. Navrhnu ti nové šaty, a než zítra nebo pozítří přijde kupec s látkami, budou návrhy připravené. Pak pozveme švadleny, ale i my všechny máme šikovné ruce, budeme šít třeba i po nocích. I nám záleží na tom, aby se naše paní stala kněžnou ze Schwarzenbergu. Snad si nás u sebe ponecháš."

„Vždyť vy, paní, se stanete možná i dvorní dámou samotné císařovny!" vydechla nadšeně další z dívek. „Vezmete nás sebou do Vídně?"

„Tak dost, děvčata!" utnula jejich řeči Eleonora. „Vždyť já svého budoucího manžela ještě pořádně neznám, a vy už mi plánujete budoucnost. Copak vím, jak všechno dopadne a jestli opravdu dojde k sňatku? Na vás je, abyste se postaraly, ať vypadám co nejlépe, a ostatní se teprve uvidí. Tak dost řečí a dohadů, hlavně žádné drby, jinak se budu zlobit."

Kapitola 3

Polovina září roku 1701

„Na nádvoří právě vjíždí Schwarzenbergové," hlásila Johana, otočila se od okna a usmála se na svoji velitelku. K ničemu ji nemusela pobízet.

„Vítala jsem společně s otcem všechny hosty, půjdu vstříc i jim," vrátila jí Eleonora úsměv, rázně vyšla na chodbu, přidala se k otci a společně kráčeli k dokořán otevřeným hlavním dveřím na nádvoří mělnického zámku.

„Františku!" vítal nadšeně Ferdinand knížete, který k nim vykročil jako první, hned za zády měl svého syna Adama v doprovodu spousty služebnictva.

„Vzal jsem i své nahánéčе, budeme je potřebovat," vysvětloval nejstarší kníže Ferdinandovi, zatímco Eleonora se rozhlížela po nádvoří zaplněném hosty, kteří se mezi sebou srdečně bavili, nadšení ze setkání při tak lákavé příležitosti. Zaslechla dokonce i návrhy na sázky, kdo asi bude zítra tím nejlepším střelcem a uloví nejvíce jelenů.

„Paní Eleonoro," sklonil před ní mírně hlavu mladík, kterého málem nepoznala.

„Adame!" vrátila mu pozdrav. „A neříkej mi paní, vždyť se známe, ty si na mě nepamatuješ? Setkali jsme se přece na svatbě mého otce a tvé sestry, vždyť to není zase tak dávno."

„Máš pravdu, dobře si tě pamatuji," vykoktal Adam, protože si musel přiznat, že si na dívku vůbec nevzpomíná.

Věděl, že tam byla, ale její podobu si až do této chvíle nevybavil.

„Změnila ses, je z tebe velmi půvabná dívka. Přiznávám, že jsem byl z našeho setkání trochu rozpačitý. Oba přece víme, proč," vysvětloval omluvně.

„Víme, Adame," přikývla Eleonora. „Nabídneš mi rámě? Doprovodíš mě do sálu? Je tam prostřeno pro hosty a všichni si nás beztak prohlíží, myslím, že o dohodě našich otců vědí všechny šlechtické rody v Čechách."

„To jsem si jistý," povzdechl mladík. „Ty jistě víš, jak jsem se na své kavalírské cestě zachoval, vzepřel se otci i rodině. Pokud ne, všechno ti povím, ať nás nevyjasněná minulost nedožene."

„Něco mi pověděl otec," zastavila se Eleonora v chůzi. „Muselo být pro tebe velmi těžké, vzdát se lásky k dívce, do které ses tak bezhlavě zamiloval."

„Bylo to kruté," přikývl Adam a svěsil hlavu. „Otec tvrdě zasáhl, vydědil by mě, kdybych neposlechl a okamžitě se z Říma nevrátil. Musel jsem mu odevzdat všechny dopisy od mé drahé Marie, i prsteny, připravené na svatební den, a on je před mýma očima zničil. Ale je to za námi a otec mi odpustil pod podmínkou, že se ožením s dívkou, kterou mi vyberou. A volba padla na tebe. Nedoufal jsem, že budeš po takovém skandálu souhlasit, ale věřím, že když se dohodli naši otcové, snad se dokážeme dohodnout i my dva."

„Jsi poslušný syn, Adame," zašeptala Eleonora, protože chodba se plnila hosty mířícími do hodovní síně a nezbývalo než se nechat unášet davem.

„Pokud k sobě budeme otevření tak jako dnes, snad se spolu naučíme i žít," dodala povzbudivě a společně vešli do sálu k prostřenému stolu.

Hukot v místnosti se na chvíli ztlumil jen proto, aby vzápětí zesílil, hlavy přítomných se k sobě navzájem klonily a dvojice ve dveřích si byla jistá, že se mluví právě o nich a o dohodnutém spojení dvou významných šlechtických rodů.

Nezbývalo než se tvářit mile, srdečně se zdravit s přítomnými a chovat se, jako by se vůbec nic nedělo, pouze dva významné rody uspořádaly setkání s lovy a zábavou, aby se budoucí manželé navzájem poznali a sblížili se.

„Nakonec, Adame, copak jiné námluvy probíhají jinak než ty naše?“ naklonila se Eleonora k mladíkovi. „Často se přece stává, že se budoucí manželé šlechtických rodů setkávají až před oltářem, a my dva máme vlastně štěstí, že se můžeme poznat ještě před svatbou.“

„Myslím, že ti dva se spolu nějak domluví,“ pošeptal Ferdinandovi Adamův otec, „alespoň se nezdá, že by mezi nimi byla nějaká nevraživost nebo dokonce odpor.“

„Zvyknou si na sebe,“ souhlasil Eleonořin otec. „Moje dcera je moudrá dívka a myslím, že si časem získá i lásku tvého syna.“

„Je to smyslná dívka, hezká, navíc si mají o čem povídat, což je dobrý začátek každého manželství,“ dodal spokojeně František. „Slyšel jsem, že je velmi zdatná v jízdě na koni a ve střelbě, to musí zaujmout každého muže. Adam v ní jistě najde zalíbení a já už se těším na zítřek. Povídá se, že tvá honitba je plná vysoké zvěře, tak snad budeme mít úspěšný lov. A doufám, že i na naše děti čeká šťastný a spokojený život.“

Druhý den

Jezdci na koních se zvolna blížili k lesu. Náhončí zaujali své pozice na opačné straně honitby už dobře před hodinou.

Adam se rozhlížel kolem, snažil se myslet na dnešní příjemný prosluněný den, na nadcházející lov, jenže se mu to příliš nedařilo. Dvě koňské délky před ním klusala na svém hnědákovi Eleonora, kolem nich spousta dalších lovců, naštěstí soustředěných pouze na jedno. Zastřelit co nejvíce